

DNA-V BEOORDELINGSKADER VOOR FO-OFFICIEREN

In DNA-V zaken wordt immer een bevel gegeven tenzij gelet op de **aard van het misdrijf** (of bijzondere omstandigheden, maar dat valt buiten de kaders van deze specifieke beoordeling) het verwerken van een DNA-profiel niet van betekenis kan zijn voor de voorkoming, opsporing, vervolging of berechting van strafbare feiten van de veroordeelde.

In dit kader zijn de artikelen ingedeeld in verschillende categorieën: JA, BEO, IRB en IRR.

WAT toetst de forensisch officier in de verschillende categorieën, en HOE toets je dat?

1. Categorie ja:

Vergt geen nadere beoordeling, deze beoordeling is al collectief gedaan door de FO-officieren.

2. Categorie BEO:

Alleen beoordelen of de facto is veroordeeld voor een feit waarvoor voorlopige hechtenis mogelijk is. Hoe: in beginsel alleen **a.d.h.v. het vonnis, maar soms met tenlastelegging**.

Uitwerking:

- bij 6 WVV-zaken: het daadwerkelijke MK-vonnissen is nodig (want hangt af van de exacte bewezenverklaring, dat zie je niet voldoende terug op de uitdraai uit compas).
- bij WVM-feiten: a.d.h.v. vonnis en tenlastelegging: hangt af van soort wapen of sprake is van VH-feit. Meestal af te leiden uit **uitdraai uit compas**, maar vaak kijk ik daarvoor ook naar de **tenlastelegging** (omdat de rechtbank bij het kwalificeren te vaak nalaat om daarbij op te nemen dat het gaat om een vuurwapen van categorie III of een wapen van categorie II).

Conclusie: op basis van vonnis + tenlastelegging bekijken of sprake is van VH-feit.

3. Categorie IRB:

Volledige beoordeling of bevel gegeven moet worden. Daarbij is van belang of het feiten zijn die naar hun aard ook met DNA-onderzoek kunnen worden opgelost_ (Bijv. Artikel 225 Sr. waarbij valse documenten zijn opgemaakt welke op DNA onderzocht kunnen worden). Je kijkt dus niet naar de concrete omstandigheden van het geval, maar naar het soort tenlastelegging.

Hoe: **op grond van vonnis, tenlastelegging en documentatie**.

Toelichting: bij politierechterzaken gaat het per definitie om verkorte vonnissen, zodat de onderliggende tenlastelegging vaak nodig is om te kunnen zien wat de aard is van het misdrijf. Daarbij kijk je niet naar de bijzondere wijze waarop in casu het misdrijf is gepleegd, maar of de tenlastegelegde variant van het delict zich in beginsel leent voor DNA-onderzoek. In bijzondere zaken kan evt. ook naar specifieke zaaksinhoudelijke informatie worden gekeken, maar slechts bij uitzondering.

Uitwerking bij veel voorkomende misdrijven:

- valsheidsdelicten: als het gaat om zaken zoals belastingfraude of daarmee vergelijkbaar geen bevel omdat de dader door het plegen van het delict per definitie bekend is en dus het delict naar zijn aard niet met DNA-onderzoek wordt opgelost (tenzij doc).
- Artikel 326 Sr: op grond van de tenlastelegging kan meestal worden gezien om welke vorm van oplichting dit gaat. Als DNA-onderzoek daarbij zinvol kan zijn (bijv. om de identiteit vast te stellen van de oplichter): wel een bevel. I. De facto levert dit bijna altijd een bevel op. Geldt ook voor flessentrekkerij (verwant met vermogensdelicten).
- Artikel 416 Sr: omdat het hier gaat om een vermogensdelict levert dit feitelijk altijd een bevel op omdat met DNA-onderzoek kan worden vastgesteld van wie bepaalde goederen zijn. (En de check is immers een generieke, niet een individuele).
- Artikel 417 Sr: hiervoor geldt de facto vrijwel hetzelfde als bij 416 Sr.
- witwasdelicten: Ook hiervoor geldt dat dit meestal in een bevel resulteert: verwantschap met vermogensdelicten of Opiumwet waar meestal heling en witwaszaken uit voortkomen.

Conclusie:

Kan DNA-onderzoek bij aard van het misdrijf tot oplossing leiden?

Ja, dan afname.

Nee, dan kijken naar documentatie. Bij geen documentatie geen afname.

Bij wel documentatie voor misdrijven bij welke DNA-onderzoek bij aard misdrijven tot oplossing kan leiden wel afname. (bv winkeldiefstal bestraft met geldboete).

4. Categorie IRR: geen bevel.

TERMIJNVERLENGINGEN:

In de categorie BEO en IRB spelen ook de termijnverlengingen.

In de categorie BEO blijft de beoordeling hetzelfde: is verdachte veroordeeld voor een feit waarvoor voorlopige hechtenis mogelijk is.

Uit het advies van het WBOM van 6 maart 2017 inzake artikel 18 van het DNA-besluit is af te leiden dat de termijn verlengd moet worden indien er sprake is van een misdrijf, niet alleen bij veroordeling voor VH feiten. Echter de stuurgroep verbeterprogramma maatschappelijke veiligheid heeft in april 2017 besloten om het opvolgen van het advies van het WBOM op te schorten tot na de evaluatie van de Wet DNA-V. Derhalve blijft (voorlopig) de toets zoals hierboven omschreven.

In de categorie IRB hoeft er bij verlengingen feitelijk geen check meer plaats te vinden.

Ofwel het is een feit waarbij aard van het misdrijf tot oplossing kan leiden. Levert dan een termijnverlenging op. Ofwel als aard van het misdrijf meebrengt dat DNA onderzoek geen opheldering kan brengen dan levert de documentatie een termijnverlenging op. immers je zit al in de databank voor een relevant feit, dat is in het verleden al uitgemaakt, daarom is het ook een termijnverlenging.

Ergo: linksom of rechtsom levert dit immer een termijnverlenging op.

Minderjarigen

Ten aanzien van minderjarigen dient er conform bovenstaand kader te worden beoordeeld. Er wordt niet voorgesorteerd op DNA-V zaken van minderjarigen die mogelijk onder het voornemen van de wetswijziging van de Minister van JenV vallen. (Te veel onzekerheid qua uitkomst wetgevingstraject en organisatorische beletselen).